بسم الله الرحمن الرحيم

Haber-Yorum

Gazze Yağmur Altında Boğuluyor… Peki Çoban (Yönetici) Nerede, Ümmetin Sorumluluğu Nerede?!

Haber:

Cumartesi günü şiddetli yağmur suları Gazze Şeridi'nin çeşitli bölgelerinde yerinden edilmiş Filistinlilere ait binlerce çadırı su altında bıraktı ve bu sırada Gazze Şeridi'nin kuzeyinde ve orta kesiminde daha önceki bombardımanda hasar görmüş iki binanın duvarlarının çökmesi sonucu 4 Filistinli yaralandı.

Gazze'deki Hükümet Medya Ofisi, bölgede etkili olan alçak basınç sisteminin başlamasından sonraki 12 saat içinde yerinden edilmiş kişilere ait 70 bin çadırın sular altında kaldığını ve onlarca duvarın çöktüğünü duyurdu; ofis, çökmelerin yaralanmalara yol açtığını belirtirken, ilk doğrudan kayıpların yaklaşık 3 milyon Dolar olduğu tahmin edildi. (El-Kuds El Arabi)

Yorum:

Ümmetin, evlatlarının yurtlarından sürüldüğünü, evlerinin başlarına yıkıldığını, ardından yağmurların gelip eski püskü çadırlarını sular altında bıraktığını ve yaralarının üzerine yeni yaraların eklendiğini görmesinden daha acı verici bir şey yoktur. Sanki Gazze halkının, işgalin bombardımanından kışın dondurucu soğuğuna, yıkılmış evlerin enkazından sıcak ve soğuğun korumadığı çadırlara kadar acıların olduğu her mevsimde ölümle yüzleşmesi kaderlerine yazılmış gibidir!

Gazze'de yaşananlar, yalnızca doğal bir felaket ya da geçici bir barınma krizi değildir; aksine öldürme, yıkım ve abluka makinesiyle karşı karşıya tek başına bırakılmış bir halkın trajedisinin ve insanları koruma ve onların ihtiyaçlarıyla ilgilenme konusundaki gerçek sorumluluğun yerine kınama açıklamalarını koyan devletlerin ve yöneticilerin acizliğinin yeni bir kanıtıdır.

Peki iki milyarlık İslam ümmeti nerede? Gazze halkına karşı sorumlulukları olan onun yöneticileri nerede?

İslam, insanların gözetilip ihtiyaç sahiplerinin imdadına yetişilmesini, bireysel girişimlere bırakılan bir lütuf ve iyilik olarak görmemiş; aksine bunu, yönetimin sorumluluğunun özü ve otoritenin bir emaneti olarak kabul etmiştir; zira Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur: كُلُّكُمْ رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ فَالْإِمَامُ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ "**Hepiniz çobansınız (yönetici) ve güttüğünden (tebaasından) sorumludur; İmam da bir çobandır ve güttüğünden sorumludur.**"

İslam'da yönetici, sahip olduğu yetkiyle övünen biri olmadığı gibi uluslararası güçlerin çıkarlarının bekçisi de değildir; aksine o, kendisine insanların canları, namusları, malları, güvenlikleri ve geçimlerinin emanet edildiği ve insanların

hakları konusunda gösterdiği her ihmalden dolayı Allah'ın huzurunda hesap verecek olan bir çobandır.

İslam tarihinde, bu gözetimin hakikatini ortaya koyan büyük tanıklıklarımız vardır.

Ömer bin Hattab Radıyallahu Anh'ın Hilafeti dönemindeki Ramâde yani kıtlık yılında insanlara kuraklık ve kıtlık isabet ettiğinde, Müminlerin emiri insanların acılarına seyirci kalmamış, teselli açıklamaları yayımlamakla yetinmemiş, aksine devletin imkânlarını seferber etmiş ve eyaletlerdeki valilerine mektuplar yazarak onlardan yiyecek ve erzak talep etmiş, Medine şehrine gelenleri doyurmak için bir sistem kurmuş, ihtiyaç sahiplerini tespit etmiş ve onların durumlarını bizzat takip etmiştir.

İbn Sa'd, et-Tabakâtü'l-Kübrâ adlı eserinde, Ebu Hureyre Radıyallahu Anh'ın, Remâde (kıtlık) yılında Ömer'i, şiddetli sıkıntı nedeniyle Medine'ye gelmiş bir grup Arap'a ulaşıncaya kadar yiyecek ve yağı sırtında taşırken gördüğünü, onları büyük bir yoksulluk içinde bulduğunu ve karınları doyuncaya kadar onlar için yemek pişirmeye koyulduğunu, ardından onları taşımak üzere develer getirmesi için birini gönderdiğini, onlara giyecek verdiğini ve kriz sona erinceye kadar onlarla ilgilenmeye devam ettiğini aktarmıştır.

Ömer Radıyallahu Anh'ın sorumluluğu sadece yiyecek temin etmekle sınırlı değildi; aksine onun sorumluluğu, insanların durumlarını takip etmeyi ve bizzat onları yoklamayı da kapsıyordu; öyle ki insanların ihtiyaçlarını öğrenmek için geceleri bile dışarı çıkıyordu.

Bunlar eğlence için anlatılan hikâyeler değildir; yöneticilerinin yönetimin bir emanet olduğunu, açların onların sorumlulukları altında bulunduğunu ve evsizlerin kaderlerine terk edilemeyeceğini idrak eden bir ümmetin tarihinden örneklerdir.

Sırtında ihtiyaç sahiplerine yiyecek taşıyan bir yöneticiyle, mazlumlara kınama ve protesto açıklamalarından başka hiçbir şey taşımayan bir yönetici arasında ne kadar da büyük bir fark vardır!

İslam, dayanışma içinde olan bir toplum ve insanların işlerini gözeten bir devlet kurmuş; Beytülmâl'i halkın çıkarlarını gerçekleştirmek, onların temel ihtiyaçlarını karşılamak, zayıfları korumak ve felakete uğrayanlara yardım etmek için bir araç hâline getirmiştir; yani insanların hayatını uluslararası yardımların ve hibelerin dalgalanmalarının rehinesi haline getirmemiş veya siyasi çıkar hesaplarına da bağımlı kılmamıştır.

Gazze meselesine gelince; bu mesele, Müslümanların beldelerini parçalanmış varlıklara dönüştüren ve halklarını koruma güçlerini zayıflatan siyasi parçalanmışlık gerçeğinden bağımsız ele alınamaz; zira kuşatma altındaki bir halk, üzerindeki kuşatmayı kaldıracak, kendisine koruma sağlayacak ve yıkım makinesini engelleyecek kimseyi bulamaz bir hâle gelmiştir.

Gazze halkı ümmet için bir yabancı olmadığı gibi ondan uzak bir halk da değildir; aksine ümmetin bir parçasıdır; nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ “**Sizden din konusunda yardım istediklerinde yardıma icabet etmeniz sizin üzerinize vaciptir.**” [Enfal 72]

Gazze halkı kardeşlerinden yardım istediğinde, dayanışma açıklamalarından başka bir şey bulamıyorlarsa, o halde İslam kardeşliğinin ne anlamı var ki? Sykes-Picot sınırları ve yöneticilerin hesapları, akide ve kardeşlik bağlarından daha güçlü kalmaya devam ediyorsa, o halde ümmetin vahdetinin ne anlamı var ki?

Bugünkü görev, sadece bağışlar toplamak ve yardımları ulaştırmakla sınırlı değildir; aksine yöneticileri ihmallerinden dolayı muhasebe etmeye zorlamayı ve ümmeti İslam esasına dayalı olarak bir araya getiren, Müslümanları korumayı ve onların işlerini gözetmeyi dönemsel bir slogan değil, fiilî bir görev hâline getiren siyasi bir varlığı oluşturmak için çalışmayı da kapsamaktadır.

Bugün Gazze’nin, sadece gözyaşlarımıza ihtiyacı olmadığı gibi sadece teselli sözlerine de ihtiyacı yoktur; aksine birliğini yeniden kazanan bir ümmete, tebaasından dolayı Allah katında sorumlu olduklarının bilincinde olan yöneticilere ve mazluma yardım etmeyi, mazlumları korumayı ve insanların işlerini gözetmeyi yönetiminin temel esaslarından biri hâline getiren bir devlete ihtiyacı vardır. وَقِفُوهُمْ إِنَّهُم مَّسْئُولُونَ “**Durdurun onları; çünkü sorguya çekilecekler!**” [Sâffat 24]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Bilal Zekeriya